

MOJE DĀŠTI, TVOJE DĀŠTI

ĀĀEtrtek, 14 zĀĀiĀĀ- 2017

Dobrý den, byl bych moc rád, kdybyste mi poradila, co mám dĀlat nebo aspoĀ napsala svĀj názor.. Druhým rokem chodím se Āenou, která je rozvedená a vychovává tĀmi dĀti (dvĀ jsou v pubertálním vĀku, jedno školĀek). Moc ji miluji, chtĀl bych s ní zaloĀit rodinu.

Problém je v tom, Āe si neumím pĀedstavit společné souĀití s jejími dĀtmi a dĀtmi, které plánujeme společně (minimálně jednoho prcka bychom chtĀli, možná dva). Jsme ještĀ relativně mladí, jí je šestatĀicet, mnĀ dvaĀtyĀicet. Já dĀti nemám. Je mi jasné, Āe na prvním místě bude mé vlastní dĀ, jemu budu dávat veškerou svou lásku, budu ho upĀednostĀovat i materiálně. A to je to, z Āeho mám obavy, Āe se to mĀĀe v budoucnu stát pĀ sporĀ a nedorozumĀní. Já vím, Āe mnozí mi Āeknou, Āe smýšlím sobecky. Ale já tady na rovinu píši, jak cítím. Nechci nikomu nic nalhávat. S dĀtmi mé pĀitelkynĀ se snášíme opravdu dobře, myslím, Āe mĀ mají ráda. snaĀím se je respektovat, obĀas pomohu s úkolem, ano, mám je celkem rád. Ale nějakou otcovskou lásku k nim necítím. Já nevím, jestli mi dobře rozumíte. Možná, Āe pochopí ten, kdo to sám proĀil nebo proĀívá. PĀedem dĀ KAMIL